

Луїс де Гонгора Галерник

На галері, на турецькій
І до лави там прикутий,
Руки на весло поклавши,
Очі втупивши додолу,
Він, драгутівський
невільник,
Біля узбереж Марбельї
Нарікав під звук суворий
Ланцюга й весла своїх:

"О святе іспанське море,
Славний береже і чистий,
Коне, де незмірна безліч
Сталася нещасть
наморських!
Ти ж бо є те саме море,
Що прибоями цілує
Краю батьківського
мури,
Короновані і горді.

Про дружину принеси ти
Вістку і скажи, чи щирі
Плач її і всі зітхання,
Що мені і тут лунають.

Бо якщо полон мій
справді
Ще оплакує, як легко
Ти могло б південні води
Перлами перевершити!
Дай же, о криваве море,
Відповідь; тобі не тяжко
Це вчинити, якщо
правда,
Що і води мають мову.
Але ти німуй, о море,
Якщо смерть її забрала;

Хоч цього не сміє
статись,
Бо живу я поза нею,
Бо прожив я десять років
Без свободи і без неї
В вічній каторзі при
веслах
Не вбиває сум нікого".

Враз потужно
розгорнулось
Шестеро вітрил
галерних,
І звелів йому наглядач
Всю свою ужити силу.

